

BİNBİR ROMAN

Cilt: 4 - Sayı: 98 - 25 Kuruş

29 - Mart - Çarşamba - 1950

BİR AKŞAM MATİLDİN
OTURDUKLARI SOKA-
ĞIN BAŞINA GELDİ-
LERİ ZAMAN.

BİRAZ DAHA BE-
RABER KALSAK..EVDE
BEKLEYENİN YOK..
İMKANI YOK CANIM

ÖYLEYSE SENİ KAPIN-
KADAR GÖTÜREYİM.
BİRAZ FAZLA BERA-
BER KALMIŞ OLU-
RUZ.

ÇOK RICA EDERİM PAULO.
BİLİYORSUN KI KOMSULA-
RIN GÖRMESİNİ İSTEMİ-
YORUM.

6/2

NEDEN ÇEKİNİYORSUN? Nİ-
SANLI DEĞİL MİYİZ? YARIN
ÖBÜRGÜN DE EVLENECEĞİZ.
SAHİ BABAN
DÖNDÜ MÜ?

HAYIR.. HENÜZ
DÖNMEDİ..

NEDEN ÖYLE MANZUN
DURUYORSUN? SENİ EVİNE KA-
DAR GÖTÜRMEK İSTEMEM Mİ
SENİ ÜZÜYÖR? BİR DAHA İS-
TEMEM. HOŞÇA KAL.. YARIN Yİ-
NE GÖRÜŞÜRÜZ.

PAULO UZAKLAŞIRKEN
MATİLD ARKASINDAN
BAKTI.

NE ÇARE Kİ GÜNÜN
BİRİNDE KA-
RAR VER-
MEM LÂ-
ZİM

SONRA EVE KOŞTU. OTUR-
DUKLARI BİNA BÜYÜK BİR HANDI.
KARANLIK KORİDORU GEÇTİ BİR
KAPİ ÇALDI İÇERİDEN AĞIR
BİR AYAK SESİ İŞİTİLDİ.

AFFEDERSİN BABA
ŞİMDİ MUTFAĞA GİDİP
HAZIRLARIM..

HELE ŞÜKRÜR TES-
RİF EDEBİLDİNİZ
HEM DE SABAH
ERKEN GELME-
NİZ İÇİN TENBİH
ETMİŞTİM. GABUK
OL KARNİM
ZİL ÇALI-
YOR

ARKASI VAR

98/2

Kımeralarla ışıkların istenildiği şekilde ayarlanması çok uzun sürüyordu. İlk başta gayet sakin olan Elsie asabileşmeğe başlamıştı. İşlerin bu kadar uzamasına ne hâcet vardı, sanki? Sonra neden herkes ona öyle dik dik bakıyordu? Doğrusu kim olsa sinirlenirdi.

Elsie bir sigara istedi. Birisi ona bir sigara ve kibrit ışığı uzattı. Elsie:

— "Teşekkür ederim," dedi. Se-
ci çatlak ve senizden çıkıyordu.
Elsie hafifce öksürdü. Belki de sira-
ra içmesi daha iyi olurdu. Tecrü-
ba filminde kurbağa çaklamasını
andıran bir sesle konuşmak istemi-
yordu. Bir iki nefes çektiikten son-
ra sinemanın tablasına hastırarak ön-
dü. Elleri titremeğe başlamıştı.
Sarsılmaz, neden ellerini biraz da-
ha çabuk tutmuyorlardı, sanki?

Kırmızı yüzü bir elektrikli.
"Amnüllerden biri sönmüş," dedi.

Elsie, "Aman Yarabbi! Daha ne
bekliyeceğiz?" diye bağırdı.

Manton, "Rahat durun," dedi.
"Hevencanlanmayın!"

Hevencanlanmayın! Bunu deme-
si kolaydı. Burada saatlerce onu
bekletseler ne yapardı acaba? Elsie
makiiyap yaptığından beri bir saat-
ten fazla geçtiğini düşündü. Her-
halde yüzü şimdiye kadar berbat
olmuştu. Burnunu yeniden pudra-
laması, dudaklarını boyaması lâ-
zımdı.

— "Daha ne kadar bekliyece-
ğim?" diye sordu.

Manton sükunetle, "Birkaç da-
kika," diye cevap verdi.

Elsie, "Pekâlâ," dedi. "Yalnız
birkaç dakikayı geçmesin." Midesin-
de tuhaf, ağrıya benzer bir his var-
dı.

Manton gülümsüyerek, "Tabii,"
dedi ve kameramene dönüp emir-
ler vermeğe başladı.

Elsie ne yapacağını ezbere bili-
yordu. Ne söyleyeceğini ve bunları
nasıl söyleyeceğini...

— "Bir sigara daha verin," di-
ye mırıldandı.

Sıcak duman onu biraz teskin
etti ve Elsie Manton'a baktı. Manton
onu meşhur edecekti. Ama o
da Manton'a yeni bir şan kazandı-
racaktı: Elsie'yi keşfetmiş olmanın
şanı! Zira Elsie beyaz perdede mu-
azzam bir muzaferiyet kazanacağı-
nı biliyordu. Chicago'da aynı ma-
ğazada çalıştığı arkadaşları onun
filmlerini seyrettikçe hasetten çatlı-
yacaklardı.

Evet, Elsie'nin eskiden beri istediği
büydü. Fakat gagesine bu
şekilde erişeceği hiçbir zaman akla
gelmemişti... O zaman, mağa-

T e c r ü b e F i l m i

Nakleden: N. Yeğınobalı

"Basit, Hollywood patronlarından çoğu benim şahsi dostumdur!"

zada bir satıcı kızkın!

Sinema artisti olmak Elsie'nin
eskiden beri hülyasıydı. Fakat genç
kız buna boş bir hülyadan başka
bir nazarla bakmamıştı. Lâkin bir
baloda artist taklitleri yaptığı za-
man o kadar alkış toplamıştı ki El-
sie artist olmayı ciddi olarak düşün-
meğe başlamıştı. Arkadaşları da a-
teşe körükle gidercesine onu öv-
müşler ve:

— "Sen hakikî bir kabiliyet sa-
hibisin, Elsie," demişlerdi. "Neden
artist olmuyorsun?"

Böylece Elsie boğazından kısp
giyeceğinden fedakârlık yaparak
beş yüz dolar biriktirmiş ve Holly-

wood'a gitmişti.

Bir fırsat verseler beyaz perde-
de firtına yaratacağından emindi.
Fakat istediği bu fırsat eline bir
türlü geçmemişti. Aşındırdığı kapı-
lardan daima geri çevrilmişti. Hazır
para da o kadar çabuk bitiyordu
ki...

Nihayet Elsie Los Angeles'de
bir mağazada satıcılık yapmağa
başlamıştı: Yani aştına rücdü.

İşte bu sırada Morris Kramer'le
tanışmıştı. Morris Kramer ona der-
hal vurulmuştu. Şişman, kaba bir
adamdı. Gözlerinin altında sarı sa-
rı torbalar vardı ve parmakları so-
sisi andırıyordu. Fakat zengindi, eğ-

lenceyi seviyordu ve cömertti. Elsie
onunla gezip tozmağa başlamıştı.

Elsie'nin artist olmak istediğini
duyunca, "Basit!" demişti. "Holly-
wood'un en meşhur patronlarından
birkaçı benim şahsi dostumdur. Di-
ğerlerini de tanırım..."

Ve böylece Elsie bir sabah ya-
bancı bir otel odasında müthiş bir
baş ağrısıyla, Mrs. Morris Kramer
olarak uyanmıştı...

Fakat Elsie'yi elde ettikten son-
ra Morris Kramer artistlik bahsine
hiç yanağmamağa başlamıştı. Ve
nihayet, karısının ısrarı üzerine
Hollywood'da hiçbir alâkası olma-
dığını itiraf etmişti. Elsie o kadar
öfkelenmişti ki bir an aklını oyna-
tacağını sanmıştı. Fakat Morris o-
nun bağırıp çağırılmalarını hiç aldı-
rış etmemiş, sadece gülmüştü.

— "Artistlik hülyasını neden
unutmuyorsun, geherim?" demişti.
"Ben senden memnunuz. Gül gibi
geçiririz, istel!"

O zaman Elsie kapana kısıldı-
ğını anlamıştı. Fakat bunca feda-
kârlığa katlandıktan sonra, gaye-
sinden kolay kolay vazgeçecek ka-
dın değildi, o... Ne yapıp yapıp bir
çaresine bakacak ve Hollywood'a
gidecekti...

Biraz parası olsaydı... Para, her
kapıyı açan bu altın anahtar onun
elbette bir tecrübe filmi çevirmesine
sağlardı... Morris hayatını elli bin
liraya sigorta ettirmişti... Bunu düşü-
nen Elsie'nin başı dönüyordu.
Fakat:

— "Morris ölse de bu para be-
nim olsa!" diye ilk defa olarak düş-
ündüğü zaman kendi kendinden
korkmuş ve bir daha böyle feci şey-
ler düşünmeyeceğine yemin etmişti.
Ama...

Kameramen, "Her şey hazır,
Mr. Manton," dedi.

— "O. K. Hazır mısınız, Mrs.
Kramer?"

Elsie, "Evet," diye cevap verdi.
Bütün vücudunun derisi buz ke-
silmiş gibiydi. Kalbi âdeta büyü-
müş ve bütün göğsünü doldurmuş-
tu. Müthiş darbelerle Elsie'nin her
damarına soğuk kan selleri yayılı-
yordu. Elsie kamera karşısında nasıl
duracağını, ne söyleyeceğini, nasıl
jestler kullanacağını, her şeyi unut-
muştu. Acemi bir orta mektep tale-
besi gibi kameraya bakıyor ve ke-
keliyordu.

O sırada odaya yeni gelmiş olan
ve Elsie'nin görmediği bir adam
genç kadına doğru eğildi ve gayet
ciddi bir sesle:

— "Mrs. Kramer," dedi, "anlı-
yorsunuz, değil mi? Söyliyeceğiniz
herhangi bir şey aleyhinize kullanı-
labilir."

Elsie, "Evet," diye fısıldadı.
Adam acı acı gülümsüyerek,
"Öyleyse bize kocanızı nasıl öldür-
düğünüzü anlatın," dedi.

Tam yirmi beş yıldır memleket okuyucularına hizmet
gagesiyle çalışan Türkiye Yayınevi bu müddet zarfında
çocuk, gençlik, kadın, folklor, tarih, ansiklopedik neşri-
yat, fennî ve tıbbî vülgarizasyonlar, her janrda roman
bakımından hiçbir müesseseye nasip olmayan dolgun bir
neşriyata sahiptir. Kadın, erkek, genç, ihtiyar herkesi il-
gilendirecek her janrda eserlerle geniş bir okuyucu kitlesi-
ne hitap eden Türkiye Yayınevi 25 yıllık çalışmasıyla ifti-
har duyarken bütün bu muvaffakiyetini yalnız ve yalnız
okuyucularının alâkasına medyun olduğunu bildirir.

Aşk ve Macera Romanı: 3

Mervil sordu:

— Deniz üstünde ha? Nerede?
— Pinin adalrından on mil uzakta bir yerde. Numea'dan bir kayığa binerek hareket etmiştim. Numea, Yeni Kaledonya'nın hükümet merkezidir. Kayıkta, yerliler tarafından ölüme mahkûm edilmiş bir Kanak vardı. Yolda siklon çıktı ve kayığımız devrildi. Adanın rüzgâr tutmayan tarafında demirli bulunan bir gemiye doğru yüzmeğe başladık. Moropulos, bizi geminin güvertesine çıkardı. Fakat benim hapishaneden kaçtığımı öğrenince...
— Hapishaneden mi... Yani siz, bir mahkûm mu idiniz?
— Zannedirim, bunu size evvelce anlatmıştım.

Solt, başını iki tarafa sallayarak devam etti:

— Evet. Hapishaneden kaçtığımı öğrenince, beni teslim ederek mükâfat almak üzere, tekrar Numeaya götürdü.

Fakat sahile çıktığımız sırada gözüme, kimsenin ehemmiyet vermediği bir araba ilmişti. Bir fırsatını bularak kaçtım ve otla dolu arabanın içine saklandım. Bir müddet sonra Loyaltı adasına çıktığım zaman Moropulos'un hâlâ beni aradığını öğrendim. Fakat sonra kendisiyle anlaştık. Ne yazık ki, beni hapishaneye iade ederek mükâfat alamadı.

Solt, tatlı bir hatırayı anlatıyormuş gibi gülümseyerek devam etti:
— Sayet Moropulos, benden bir menfaat beklememiş olsa idi beni çoktan satardı.

Mervil, hayretle:
— Sizi niçin satmış? dedi. Sonra:
— Niçin hapse mahkûm olmuşunuz? diye sordu.
— Şey... Bir adam öldürmüştüm de. Ne ise geçiniz hayırlı olsun.

III

Bir öğleden evvel, Hayd-Park'ta, gölgelikte yanyana oturmış iki genç, yavaş sesle konuşuyorlardı. Genç kızın elbisesinin oldukça muntazam olmasına rağmen, yanındaki genç adamın elbisesi, hiç te güzel değildi.

Genç adamda, fena giyinişine rağmen, kibar bir budala tipi vardı. Bundan başka, işsiz, güçsüz bir kimse olduğu da anlaşıyordu. Halinden, etvarından bir hassa subayını andırmakla beraber, subaylıkta hiç alakası yoktu. Harbe ancak bir müddet iştirak etmiş ve harbin fecaatini görmemek için, her türlü çareye baş vurmuştu. Bu da Ronald Morel'in tabansızlığını gösteriyordu.

Genç kızı gelince: O, fevkalâde güzeldi. Okadar ki, Morel'e hiç te eş oluyordu. Fakat iftinalı yüzü, parlak teni, düz bedeni, çukurca elâ gözleri ve küçük muntazam ağzı Morel'i kendisine bağlamıştı.

Revi Kolebruk ise, onu, dünyanın en yakışıklı genci olarak kabul etmekte idi.

Ronald Morel, Revi Kolebruk'a güzel kadınlardan bahsederek, onun kıskançlık hislerini tahrik etmek istediği zaman, Evi ona:

— Aynı sözleri, muhakkak birçok kadınlara da söylemişsinizdir Morel, dedi.

— Hayır Evi. Ben her kadınlı bu şekilde konuşmam. Sonra sizden bir şey daha rica edeceğim. Bana bundan sonra Morel demeyiniz. Sadece Ronni diyiniz. Çünkü o gün, beni Burts'dan mağazanıza getiren

uşağım Franses değil, şans ilâhı Fortuna idi.

— Sahi, uşağınızı tanıyorum. Mağazamıza çok gelir giderdi. Hatâ bu adamın kim olduğunu merak ederdim.

— O gün, kendime bir şeyler almak istemişim. Fransızla mağazanıza geldik. Fakat neler satın aldığının farkında bile olmadım. Bu da gayet tabii idi. Zira, dünyanın en güzel kızı kasada oturuyordu.

Revi çılgınca bir kahkaha attı. Bir an samimi bir ifade ile Ronni'ye baktıktan sonra gözlerini yere çevirerek:

— Bu hikâyeyi, zevkle dinlemek isterdim. dedi. Yalnız şu var ki, acaba ben size lâykık bir eş olabilir miyim? Çünkü ben, kenar mahallelerin birinde, bir barakada oturuyorum. Annem, fırsat buldukça zenginlerin evine gider çalışır. Halbuki siz, kibar bir insansınız.

«Revi, aşk ne ilâhi şeydir, değil mi?» diye fısıldadı.

Ronni, genç kızın konuşurken yanaklarındaki renklerin değişmesine, heyecandan göğsünün kalkıp immesine, çenesinin yuvarlaklığına ve kadife kadar yumuşak boynuna bakıyordu.

Ronni, genç kızın bu emsalsiz güzelliklerini seyrederken, bir taraftan da onun bir gün kendisinin olacağını düşünüyordu.

Revi, bir an sustu. Sonra gözlerini yine yerdan ayırmadan sözlerine devam etti:

— Size rastladığım ve sizi sevdiğim için çok mesudum. Sevginizi ömrümüz boyunca yaşamamı isterdim fakat...

— Rica ederim Revi. Sevginizin, nasıl nihayet bulacağını pekâlâ tahmin edebilirsiniz?

Revi, başını eğerek:

— Bunu, ancak arzularınıza göre

re tahmin edebilirim, dedi.

Sonra, güneş şemsiyesinin ucunu, otların içine sokarak oynamaya başladı. Bir müddet öylece durdu. Nihayet gözlerini yerdan ayırmadan hafif bir sesle:

— Aramızdaki bağın bozulmaması için tek bir çare vardır, dedi. Bu da... Ne demek istediğini anlıyorsunuz değil mi Ronni?

Ronni, gülümsedi:

— Evet, sözlerinizden çok şeyler anlıyorum, dedi. Siz, beyaz bir elbise ile başınızda bahar çiçeklerinin yapılmış gelinlik başlığıyla birçok haris gözlerin önünde, papazın okuduğu duayı dinlemek istiyorsunuz. Halbuki ben, bütün bunlardan nefret eder, sıkıcı bulurum.

Revi, Ronni'nin bu sözlerine cevap vermedi. Şemsiyesiyile bir müddet daha oynadı. Nihayet:

— Bu, elbet bir gün olacaktır Ronni dedi.

Ronni, kolunu Revi'nin beline sararken, yavaşça eğildi ve genç kızın kulağına:

— Revi, aşk ne ilâhi şeydir değil mi? diye fısıldadı. Dünya zevklerinin, hazırlanan en büyüğü, en güzeli... Bir çift tasavvur ediniz ki,

bile doğru ilerledi.

— Cumartesi günü, öğleden sonra evime çağa gelemez misiniz?

— Hayır, bunu istemem Ronni. Bunun için bana darılmayınız. Belki de bu hareketimi tuhaf bulacaksınız.

Ronni, omuzlarını silkti, gülümsedi:

— Hayır Revi, dedi. Size darılmıyacağım... Fakat hakikaten biraz tuhafsiniz.

Bu sırada, önlere hızla hızla yürüyün genç bir kız geçti. Ronni, genç kıza hafifce tebessüm ederek selâm verdi. Bunu gören Revi, büyük bir tecessüsle:

— Bu kadın kimdir Ronni? diye sordu.

— Bir tanıdık Doktorumun kızı. Biraz gevezedir.

— Bizi beraber görmüş olmasa herhalde iyi olmadı!

Ronni, zoraki bir gülümseme ile: — Bilâkisi, dedi. Beraber görmesinden dolayı gururlanıyorum. İyi ki defolup gitti.

Sonra, Ronni'nin elini tuttu ve genç kızın gözlerinin içine baktı:

— Tekrar görüşmek üzere, sevgilim!

Diye fısıldıyarak otomobile doğru ilerledi.

Revi, uzaklaşan otomobilin arkasından gözden kayboluncaya kadar baktı, baktı...

Ronni, gevezeye diye bahsettiği kızın arkasından gidiyordu. Otomobil, daha parkın içinden ana caddeye çıkmadan genç kıza yetmişti.

Ronni, yaya kaldırıma yaklaştı, ve otomobili yavaşlatarak:

— Tatil gününde nereye gidiyorsunuz böyle Beril? diye sordu. Hayd-Park ayak takımı ile dolu. Böyle bir günde buralara gelinir mi hiç? Hem de genç bir kız!

Beril Mervil, alaylı bir tavırla Ronni'e baktı:

— Peki ama, siz kendiniz de bahsettiğiniz yerde değil mi idiniz? dedi. Sonra yanındaki o güzel küçük kız kimdi Ronni?

Ronni, alımlı buruşturarak:

— Bana arkadaşlık eden güzel kız mı? dedi. Ha, şu biraz evvel yanımda gördüğünüz kızdan bahsediyorsunuz galiba? Ay siz ona güzel mi diyorsunuz?... Belki biraz güzeldir. Ama henüz çoktuktur. Babasını tanırım. Emekli bir Albaydır. Fakat kızın adının ne olduğunu bilmem. Ve zannedirim ki yabancı bir devlete ait memuriyeti var. Hayd-Park civarında bir yerde oturuyor. Bugün bir aralık gezmeye çıkmıştı. Onu gördüm de bir parça çene çaldık. Fakat onunla konuştuğum için ne sıkıldığımı tasavvur edemezsiniz.

Beril, mânalı bir tarzda başını salladı. Bunun üzerine Ronni, ciddi bir şey söyleyecek gibi bir tavırla söze başlayarak:

— Evet, mektubunuzu aldım, dedi. Sizi derhal arayamadığımdan dolayı müteessirim. Fakat ne yapayım, çok işim vardı. Ne için öyle alay eder gibi gültüyorsunuz Beril? Ciddi söylüyorum ki böyle oldu. Post Herald'ın başmuharriri bende muhtarlirliğe karşı büyük bir istidat gördü. Biraz tuhafıma gitti ama... Şimdilik onunla mutabık kaldık.

— Hakikaten tuhaf bir şey Ronni! Şimdi otomobile binerek öbür köşede ininiz. Orada benim atı tutan bir adam göreceksiniz... Evi gidelim. Size anlatacak çok şeylerim var.

Beril, otomobile Ronni'nin yanına otundu. Bir müddet ilerlediler ve atın bulunduğu yerde durdular. Beygiri bir seyyis tutuyordu. O sırada yanlarına açkışör bir park memuru yaklaşıncaya Beril:

— Demin oturdunuz kanape için para vermek lazım Ronni, dedi. Yanımda para olsa idi ben verirdim.

(Arkası 14. sayfa)

NAT PINKERTON

NAT, STUARTIN ÖLÜMÜNE SEBEP OLDUĞUM İÇİN KENDİMİ ASLA AF FETMİNE-CEĞİM.

ÜZÜLME DORYAN.. BU FACIANIN BÜTÜN SİRRI HENÜZ ÇÖZÜLMEDİ. HELE BEN ANNESİLE KONUŞ- YIM..

MR. PINKERTON SİZİNLE DER- HAL KONUŞMAK İSTİYOR HANİMEFENDİ

AMA BEN SİZE..

BIRAK GELSİN ANNE.

BİR ANNENİN KEDERİNE HÖRMETİNİZ YOK MU?

TABİT VAR BAYAN.. Sİ- Zİ FAZLA RAHATSIZ ETMİNECEĞİM EFENDİM. YALNIZ DİKSON'UN BENİMLE GELMESİ ŞART..

ZAVALLI KARDEŞİMİN CE- SEDİNE BAKMANIN BENİ NE KADAR ÜZECESİNİ BİLİ- YOR MUSUNUZ? İNŞALLAH BENİ BOŞ VERE SÜ- RÜKLEMİYORSUN. NUZDUR

KATİYEN DİKSON

APAKIK BİR İNTİHAR BEYLER.. TA- BANCA HÂLA CESEDİN ELİNDE

EVET STU- ARTIN KENDİ TABANCASI.. AVRUPADAN ALMIŞTI.

CESEDİ MUAYENE EDEBİ- LİR MİYİM BAY ŞERİF?

TABİT BAY HAFİYE

BANA DA- HA FAZLA İHTİYACINIZ VAR MI ŞERİF?

HAYIR! ZAHME- TİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM.

BİR DAKİKA ŞERİF.. DİKSON HEMEN GİTMESİN. OTOPSİ YAPACAKSINIZ DEĞİL Mİ?

EVET ADET- TİR.. AMA NEDEN?

GÜNKÜ BU BİR İNTİHAR DEĞİL BİR ÇİNA- YET VARAKI DA ONDAN.. DELİLİ KAF- NIN ENSE KISMINDA BU- LACAKSINIZ.

YALANCI YALANCI ŞEYTAN..

(NE OLDUĞUNU ANLAMİYORUM) HAYIR.. SUĞLU OLDUĞUNU İSPAT ETMİŞ OLDU.

DİKSON'U MAHRUM EDECEK DELİLLER BU- RADA ŞERİF:

DÖRT SENE EWEEL UÇURUMA YUVAR. LANAN ATIN İSKELETİNDEN ALDIĞIM BİR SAĞMA PARÇASI.. BU DA DAHA DÜN DİK- SON'UN ELİNDEN ALDIĞIM KARABİNA.. DÖRT SENE EWEEL KARDEŞİNİN SEVGİ- LİSİNİ ATIYLA BİRLİKTE KIZIL KAYADAN AŞAĞIYA YUVARLIYARAK ÖLDÜRMÜŞTÜ. DÜN DE YA KARDEŞİNİ YAHUT TA KAR- DEŞİNİN YENİ SEVGİLİSİNİ UÇURUMA YUVARLAMAK ÜZEREYKEN BEN YE- TİTİM. BENCE DÜN GECEKİ FACİA SÖYLE OLMUŞTUR. DİKSON KARDE- SİNİN TABANCASINI ALIYOR, PEŞİNE DÜŞÜYÖR. KORUDA BİR SAĞMAYLA STUARTI SERSEMLETİYÖR. SONRA ONU YURUNÖR. TABANCAYI ELİNE VERİYÖR. - ARKASI VAR..

Fakat kadın, kendi viskisini, kocasının bardağına boşaltmıştı.

İki Kâğıt Bardak

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Geçen akşam, gazeteci arkadaşlardan Sam Becker'in ziyareti-ne gittim ve: "Birkaç haftadır ortalarda yoktun, dostum, dedim. Gene mühim bir mevzu peşinde misin yoksa?"

Sam: "Mühim değil, esrarengiz desen daha yerinde olacak, diye cevap verdi. Fakat öğrendiklerimden çoğunun doğruluğunu hâlâ isbat edemediğim için bir hayli üzüntülü-yüm."

"Hâdiseyi bir kere de bana anlatsan, diye alâkalandım. Bunun zihnindeki karanlıkları dağıtmaya faydası olmaz mı acaba?"

Sam, haklısın, der gibi başını sallıyarak söze başladı:

"Tam yirmi bir gün önce, bir gece, 90 ıncı Rıhtımda, bir adam deli gibi kollarını sallayıp haykırarak, sağa sola koşuyordu. Bir aralık caddenin öteki tarafına geçmek üzere kaldırımdan indi ve aynı zamanda yıldırım hızı ile ilerleyen bir kamyonun altına kayarak gözden kayboldu. Morgda ceplerini karıştırırken, şehrin göbeğindeki otellerden birinde kiraladığı odanın anahtarlarını ve iki tane de buruşturulmuş kâğıt bardak buldular. Cüzdanında da 80 sterlinle Massachusetts'de Boston'lu Charles Fitzgerald adına çıkarılmış bir şoför ehliyeti vardı."

"Otel defterindeki kayıtlar Mr. ve Mrs. Fitzgerald'ın iki gün önce oraya geldiklerini ve Mrs. Fitzgerald'ın o gün Avrupa'ya hareket ettiğini gösteriyordu. Bundan başka evli çift rıhtıma doğru yola çıktıkları sonra, Bostondaki doktorlarının göndermiş olduğu, Mrs. Fitzgerald'ın sıhhi durumu ile alakalı bir telgraf ta otele vararak hususî kurtularında onları bekletmekteydi."

"Polis derhal radyotelefonla Mrs. Fitzgerald'ı bularak onu vaziyetten haberdar etti. Böyle bir şeyi akıldan bile geçirmemiş olan kadın da büyük bir tessüüre kapılarak cenaze merasiminde bulunmak için ilk kalkın tayyareye atladı. Efkârı umumiye ise hâdiseyi: "Kaza ile bir kamyonun çiğnediği adam" serisine katmakta mütefekkirdi."

"Fakat her nedense ben, hiç te aynı fikirde değildim. Centilmen Bostonlu karısını öperek gemiden ayrıldı ve gemi rıhtımdan ayrılır ayrılmaz da birdenbire yaralı köpekler gibi haykırıp kendini yerden

yerde atmaya başladı. Ne tuhaf değil mi?"

"Hiç vakit kaybetmeden Boston'a hareket ettim. Telgrafi gönderen doktorla, Fitzgerald'ların komşuları ile ve bizzat Mrs. Fitz-

gerald'ın kendisiyle ayrı ayrı konuştum.

"Komşuların sözlerine bakılırsa, Charles Fitzgerald, görünmek istediği kadar saf ve temiz bir Bostonlu değildi. Mrs. Fitzgerald'la da sadece muazzam servetine tamah ederek evlenmişti. Bütün zamanını oldukça büyük poker partilerinde ve at yarışlarında hatırı sayılır meblağlar kaybederek geçirdi. Mrs. Fitzgerald, sessiz, ısrabını içine gömüp bunu sözleriyle değil görünüşüyle belli eden, kendi halinde bir kadını ve hipokondri hastalığının en kötü şekli ile malûldü. Fransa seyahatine de doktorunun tavsiyesi üzerine karar vermişti zaten. Adam ona günc banyolarının çok iyi geleceğini söylemişti ama, benim anladığıma göre Mr. Fitzgerald'ın bir müddet için de olsa kocasından, uzaklaşmak arzusu, helyoterapi'ye olan ihtiyacından daha çok fazlaydı."

"Ve gene kanaatime göre kadının kafasına Fransaya gitmek fikrini, doktordan ziyade Mr. Fitzgerald sokmuştu. Çünkü bu fırsattan istifade edip onu öldürerek parasının sahibi olmak istiyordu."

"Mrs. Fitzgerald daima uyku ilaçları kullanırdı ve yolculuktan birkaç gün önce adam, onun kutusundaki kaşelerden on iki tanesini gizlice alıp saklamıştı. Kadının gemiye bineceği gece doktora bir telgraf çekerek, yeni verdiği ilaçtan, tehlikeli olmaması için günde en fazla ne kadar alınması lazım geldiğini sordu. Sonra da yanına bir şişe Skoç viskisi, iki tane de kâğıt-tan yapılmış bardak alarak karısı ile beraber, rıhtımın yolunu tuttu."

"Bana para lazım. Zilim senin anlıyacağın. Bir otomobil satacağım, diye haykırdı."

Tom arkadaşının yüzüne bön bön baktı. Sonra göz kırıp güldü.

— Anladım dedi. Müsterin var mı?

— Hayır. Önce sipariş alacağız. — Siparişe göre bir araba çalacak, demek.

— Evet. Ertesi sabah gazetede şöyle bir ilan vardı,

"Çok az kullanılmış bir otomobil, yolculuk dolayısıyla acele satılıktır. Peşin para verilmesi şarttır."

Bob, gelen mektuplar arasında ancak Mister Crook'un cevabını işe yarar cinsten buldu.

Mr. Crook, otomobil Rolls-Royce tipi ise onu derhal alması hazır olduğunu yazıyordu.

Tom: — Böyle bir otomobil bulabilecek misin? diye sordu.

— Evet. Her sabah 10 ile 11 arasında Halkevinin önünde Rolls-Royce tipi bir otomobil duruyor. Şimdi saat kaç?

— On. — Haklım diyeyse Tom. Kalk gidelim, bakalım.

Halkesine yaklaşıpken arabanın orada olduğunu gördüler. İçinde kimse yoktu. Yaklaşıp camdan içeri baktılar.

Tom, — Evdeki anahtarlar uyacak dedi.

— Evet ama bu araba pek muhteşem bir şey. Birden yok oluncu caddeye bırakacak boşluk, pek göze beşmek.

— Aldırma caımı kolayını buluruz. Daha o akşam Mister Crook'un mektubuna cevap yazdılar.

"Sayın Mr. Crook

gerald'ın kendisiyle ayrı ayrı konuştum.

"Mrs. Fitzgerald alkolden nefret ederdi. Fakat bu müstesna bir akşamı ve kadın kocasını kırmıyacaktı herhalde."

"Ben bu bardaklardan birine, uyku tabletlerindeki tozlardan, Joe Louise'e bile hiç demeden öbür dünyayı boylatacak kadarının koyulduğuna emindim ve kadının onları, intihar etmek maksadıyla mı, yoksa yanlışlıkla mı aldığı hususunda çeşitli fikirler yürütülecek. Mr. Fitzgerald'den şüphelenmek kimsenin aklından bile geçmiyecekti."

"Kötü niyetli adam derhal işe girişti fakat kadın, sonradan bana da itiraf ettiği gibi, önce kocasının bardağına viski doldurmasına razı olur görünmüştü, ve Fitzgerald bir aralık arkasını döner dönmez, kendisininkini, olduğu gibi onun bardağına boşaltmıştı. Adam bunun farkına bile varmadan bir yudumda içkisini yuvardı ve ve karısını alelacele öperek kamaradan çıkıp rıhtıma indi. İki kâğıt bardağı da, gemiden ayrılmadan önce cebine koymayı unutmamıştı."

"Karaya ayak basınca ilk işi bardakları gözden geçirmek oldu. Fakat, hayret! dibinde toz kuruntıları bulunca kâğıt külâhta, en hafif bir rüzgar izi bile yoktu. Birdenbire beyininde bir şimşek çaktı. Kadın, beraberce gittikleri partilerde kendisine içki ikram edildiği zaman ekseriya yaptığı gibi, gene viskisini onun bardağına boşaltmıştı mutlaka. Korkudan çılgın gibi haykırarak kosmaya başladı ve kamyonun tekerlekleri altında ezildi."

— Adalet pek mükemmel bir şeydir. (Arkası 14. sayfada)

Satılık Otomobil

Nakleden: Leylâ BEKEM

"Tesadüf bu ya, benim satmak istediğim otomobil Rolls-Royce markası. Uç gün sonra yani 15 Martta şehrin dışındaki Green Park meydanında saat 15 de gelip arabayı görebilirsiniz. Taliplerin çok olduğunu göz önünde bulundurarak alınamaktaki kararımı beme orada vermenizi rica ederim. Saygılarımla. Bob Walker."

Bob buşunca mahallî olarak tenha bir yer seçmişti. Hem şehirden uzak da olması şu bakımdan iyi idi. Bob saat onda filân arabayı çalınca ancak saat üçe doğru Greenpark'ta olabiliirdi.

16 Mart sabahı Bob ile Tom Halkevin önüne gelince arabanın orada olduğunu gördüler. Futursuzca otomobile bindiler. Ellerindeki anahtar tipa tip uyuyordu. Gaza basıp hareket ettiler.

Greenpark'a tam saat üçte vardılar. Mister Crook gayet sık ve zarif giyimmiş kıbar bir zattı. Tom "Bu muhteşem otomobil boylarına yakışır." diye düşündü. Mister Crook otomobili muayeneye koyuldu. Motöre, vaskılara, yaylara baktı. Otomobilin üstünde üç defa döndü. Nihayet pazarlığını da yaptılar ve \$900 dolar üzerinden anlaşıldı.

Bob içinden "Herifin otomobilden anladığı yok. Zaten böyle iki dakika içinde bir otomobil satın alan ancak enayinin birdir." diye düşündü.

Mr. Crook cebinden bir çek çıkarp imzaladı, Bob'a uzattı. Bob bir an için ne yapacağını şaşırdu. Böyle güc bir durumda düşülebileceklerini hesaba katmamışlardı. Çeki banka hesabı üzerinden çek göze çaracaklardı. Bob...

Mister Crook. Çeki bozdururken siz de beraber bulunsanız da bize müşkülât çıkarmasalar dedi.

Mister Crook yüzünü astı. Kızardığı otomobilden almakta cayar korkusu ile Bob hemen ilave etti.

— Çekin bedeli büyük de onun için... Mister Crook bir saanle süren bir tereddüitten sonra,

— Pekli, dedi. Binin otomobile. Bankaya gidelim.

Bunlar onun cinayet silâhlarıydı.

"Mrs. Fitzgerald alkolden nefret ederdi. Fakat bu müstesna bir akşamı ve kadın kocasını kırmıyacaktı herhalde."

"Ben bu bardaklardan birine, uyku tabletlerindeki tozlardan, Joe Louise'e bile hiç demeden öbür dünyayı boylatacak kadarının koyulduğuna emindim ve kadının onları, intihar etmek maksadıyla mı, yoksa yanlışlıkla mı aldığı hususunda çeşitli fikirler yürütülecek. Mr. Fitzgerald'den şüphelenmek kimsenin aklından bile geçmiyecekti."

"Kötü niyetli adam derhal işe girişti fakat kadın, sonradan bana da itiraf ettiği gibi, önce kocasının bardağına viski doldurmasına razı olur görünmüştü, ve Fitzgerald bir aralık arkasını döner dönmez, kendisininkini, olduğu gibi onun bardağına boşaltmıştı. Adam bunun farkına bile varmadan bir yudumda içkisini yuvardı ve ve karısını alelacele öperek kamaradan çıkıp rıhtıma indi. İki kâğıt bardağı da, gemiden ayrılmadan önce cebine koymayı unutmamıştı."

"Karaya ayak basınca ilk işi bardakları gözden geçirmek oldu. Fakat, hayret! dibinde toz kuruntıları bulunca kâğıt külâhta, en hafif bir rüzgar izi bile yoktu. Birdenbire beyininde bir şimşek çaktı. Kadın, beraberce gittikleri partilerde kendisine içki ikram edildiği zaman ekseriya yaptığı gibi, gene viskisini onun bardağına boşaltmıştı mutlaka. Korkudan çılgın gibi haykırarak kosmaya başladı ve kamyonun tekerlekleri altında ezildi."

— Adalet pek mükemmel bir şeydir. (Arkası 14. sayfada)

Banka çok kalabalıktı. Gışelerin önünde sürül ile insan yarı bekliyordu. Mister Crook,

— Çeki bana veriniz dedi. Bizzat gidip gışeye verisem işiniz daha çabuk olur. Gışedeki memur beni iyi tanır. Sizce bir numara vereceklerdir. Gışenin üzerindeki levhada numaranızı görür görmez karşı gışeye, kasaya gidip paranızı alırsınız.

Mister Crook sıraya girip beklemeye başladı. Az sonra Mister Crook'un çekti memura uzattığını ve gelin diye işaret ettiğini gördüler. Hemen gışenin yanına koştular.

Mr. Crook memura dönerken, — Beyler! Çekin sahte olmadığımı bir de sizin ağızınızdan işitmek istiyordılar. dedi.

Memur bir numaraya bir çeki baktı.

— Tamamdır beyler! dedi.

Mr. Crook, Bütün şüpheleriniz bertaraf edildi zannedirim, dedi. Müsaade ederseniz ben artık gideyim. Dedim gibi gışenin üzerindeki levhada numaranızı görürce doğru karşı taraftaki kasaya gidirsiniz.

Mister Crook Bob'dan otomobilinin anahtarını alı uzattı.

Bob içinden, "Enayi!" diye mırıldandı.

Tom ile Bob sıralardan birine oturup beklemeye başladılar.

Levhada numaraları beirince kasaya doğru koştular memura numaralarını uzattılar. Memur,

— Buynuzun diye 5 dolar uzattı. Bob, sapsarı oldu.

— Yanlışlık olacak efendim; dedi.

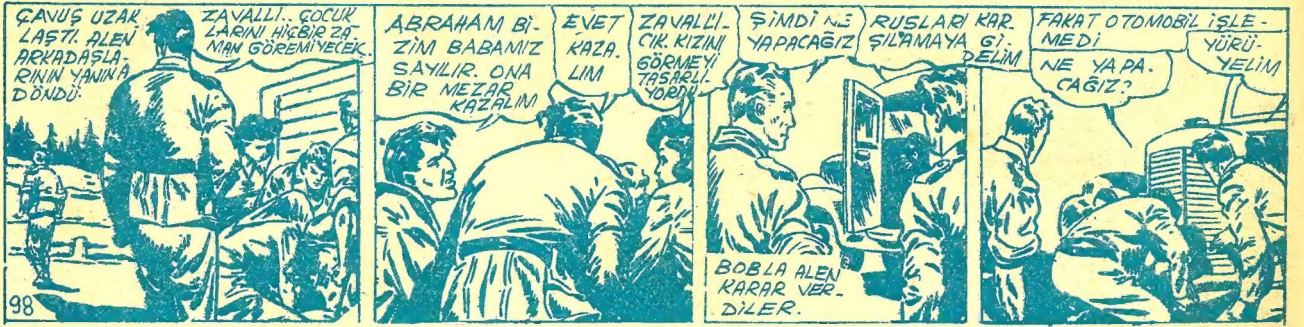
Fakat memur bu gibi vakalara aşıkıktı. Onun için hiç itisfini bozmadan bir çeki bir numaraya vakti ve,

— Hayır efendim. Tamam dedi.

Bob ne yaptığını bilmez bir halde mrldevinden asayiya koştı. Kapının önüne gelince otomobilin hareket etmek üzere olduğunu gördü. Tam o tarafa doğru koşacak ki otomobilin sağ ve soluna birer sivil polislin atlayıp Mr. Crook'ta tevkif ettiklerini esedi. Yanına yaklaşan Tom'u kolundan tutup, içeri sürükledi.

— Azizim biz arka kapıdan tiyelim daha iyi! dedi. Herif bize oyun oynadı ama, kendi de cezasını buldu!..

GİZLİ VAZİFE !..

MANDRAKE

SAL ADAMLARI

NARDAYI BÜYÜK BİR SALIN ÜZERİNE KURULMUŞ BİR KÖYE GÖTÜRDÜLER. HERKES ONA İYİ MUAMELE ETMEK İÇİN BİR ARA GENÇLERİN ARALARINDA FİSKOS ETTİKLERİNİ GÖRDÜ.

DERKEN KENDİ GARİP DİLLERİYLE ACAYİP SESLER ÇIKARARAK DENİZE DALDILAR.

SALI, YÜZEREK BİR KERE DÖNDÜLER. NARDA ŞİMDİYE KADAR HİÇ BÖYLE HIZLI YÜZEN İNSANLAR GÖRMEMİŞTİ.

TERRAR DENİZE ATLADIKLARI YERE GELİNCE BELLERİNDEN LÂSTİK PAPUĞLARINI ÇIKARDILAR, GİYDİLER VE KOŞMAĞA BAŞLADILAR. SANKİ YARIŞIYORLARDI.

BİR TANESİ HEPSİNİ GEÇTİ. GELDİ SALA ÇIKTI. ÇOK MES'UTTU. ÇÜNKÜ YARIŞI KAZANAN MUKÂFAT OLARAK NARDAYA SAHİP OLACAKTI.

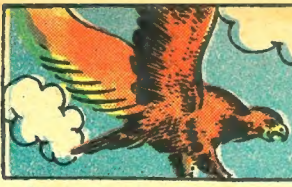
BİRİNCİ GELEN GENÇ ŞAŞKIN NARDAYI KOLLARI ARASINA ALDI VE... GÜZELCEK BİR ÖPTÜ.

NARDANIN AKLI BAŞINA GELDİĞİ ZAMAN İŞ İŞTEN GEÇMİŞTİ. ADAMA TOKADI AŞKETTİ. GENÇ : "ALLAH ALLAH, DİYE DÜŞÜNDÜ, NE OLUYOR, NEYE SİNİR. LENİYOR SANKİ ?"

ARKASI VAR

GÖK SÜVARI

ORORA GENERAL HANSBERG'İN DAİRESİNDEN ŞAŞKIN BİR HALDE ÇIKTI.

ALLAHIM! HIÇ BİR ERKEK SEVER VE SEVDİĞİ HALDE KARISINDAN UZAK KALMAK İSTER Mİ?

CEVABINI YİNE KENDİSİ VERDİ.

HAYIR! ÖYLEYSE? DEMEK BENİ SEVMİYOR!

KOŞARAK EYE GELDİ VE KENDİSİNİ ANNESİNİN KOLLARINA ATTI.

YA ?! DEMEK SENİ BU VAZİYETE SOKTUNTAN SONRA BUNUDA YAPTI MI ? NAMUSUNU LEKELEDİKTEN SONRA KALKIP KUTPA GİTTİ ? GEBERSİN ÖYLEYSE ?

ANNE BÖYLE SÖYLEME. BEN ONU HÂLA SEVİYÖRÜM. HEM O BENİM BU VAZİYETTE OLDUĞUMU BİLMİYORDU.

BAYAN AZTİRİD BAŞINI SALLADI.

BUNLAR HIÇ HOŞUMA GİTMİYOR ORORA.. BU ADAM SENİ MAMNEDECEK..

ARTIK HALLAND'LARIN EVİNDEKİ O ESKİ SAADET YERİNİ ÜZÜNTÜYE TERKETMİŞTİ.

DEMİK GÖNÜLLÜ OLARAK GİTTİ HA ? HALBUKİ BU BÜYÜK SEVİNÇ ANIMDA PEKALÂ YANIMDA OLABİLİRDİ. ACABA BU NÜ NEYE YAPTI ?

ARADAN DÖRT HAFTA DAHA GEÇTİKTEN SONRA KURTARMA EKİBİ KAZAZEDELERİ BULDU.

İSTE GELDİK
LIBALDO..

SAGOLUN
NANSEN.

28/2

BİRKAÇ
GÜN SONRA
HEYET AY-
LAR ADASINA
DOĞRU YOLA
ÇIKTI.

SİHHAİNİZE GÖ-
CUKLAR. BÜTÜN
MEMLEKET SİZİ
BİR AN EVEL Mİ
CAKLAMAK İÇİN
BEKLİYOR.

TEŞEKKÜR EDERİZ
NANSEN.. ÜÇ SEYE
KAVUŞABİLSEM..
NİSANLIMA, TRAŞ
OLMAĞA VE RAHAT
BİR UYKUYA...

ARADAN YİNE
HAFTALAR GEÇTİ.
STOKHOLM'DA BAYAN
AZTİRİDLE ORORA
BİR AKŞAM EVLE-
RİNİ KOMSUYA E-
MANET EDİP
YOLA ÇIK-
TILAR.

ORORAYI GÖR-
DÜNÜZ MÜ? GA-
LIBA SANCISI
VAR?!

NE DEMELİ?
ŞİMDİ KIZLAR
BİRAZ FAZLAÇA
SERBEST.

MELZER KLİNİĞİNDE BAĞDEDEKİ DOĞUM PAV-
YONUNDA ORORA O GECE BİR KIZ DOĞURDU.

EN YAKIN
KLİNİĞİN
ÖNÜNDE
DURMAK
ZORUNDA
İDİLER.
ORORANIN
AĞRILARI
SIKLAŞMIŞ
TI.

BURADA DURALIM.
DAHA FAZLA GİDE-
MEZSİN SEN..

EYETANNE..AR-
TIK DAYANAMIYA.
ÇAĞIM

KLİNİK
MELZER

AMAN NE GÜZEL ŞEY..
TİPKİ BENİM KÜÇÜKLÜ-
ĞÜM. BEN DE DOĞDU-
ĞUM ZAMAN BÖYLEYDİM

HAFIZANIZA DİYECEK YOK AMA O
SIRADA KİM VERMİŞ AYNAYİKLİNİZE?

ARKASI VAR

98/2

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 9

A rkamda sanki muharebe oluyordu. Silâh seslerinin aadedi gittikçe artıyordu. Motor gürültüleri silâh seslerinin yanında durdu. Kayadan kayaya, çam gövdelerinden bir başkasına geçerek kaçıyordum. Bu şursuz bir kaçış, bir ölümden kaçış. Ne yol bilirim, ne de bu memleketin insanlarını tanırım.

Böyle belki bir saat gittim. Dizlerimde derman kalmamıştı. Soluğum kesilmişti. Bir aralık ileride birçok koyun gördüm. O tarafa doğru gittim. Camlar bitmiş, geniş bir tarla görünmüştü. Silâh sesleri artık duyulmuyordu.

Biraz daha ilerledim. İki korkunc köpek beni görekerek üstüme saldırdı. Korkudan bir çığlık koparak yere çıktım. Gayet iri olan köpekler birkaç adım önümde durarak havlamaya başladılar. On yedi, on sekiz yaşlarında bir köylü çocuk koşarak geldi. Elinde bir değnek vardı. Beni görünce hayret içinde kaldı. Köpekleri kovaladuktan sonra karşında durdu ve:

— Giz sen ne arıyorsun buralarda? dedi.

Ne olsa bir insandı, ne olsa gençti. Onun bana bir fenalık edeceğine inanmadım. Titreyerek haykurdum:

— Aman kardeşim, beni kovalıyorlar. Allah aşkına beni sakla.

Genç çoban ayaklarının ucuna kalkar, trafına bakındı. Görünürde, ense yoktu. Fakat benim telâşımın o da kuşkulandı.

— Gel hele, dedi.

Masallardaki vakalardan birisini yaşıyordum. Helecanım gittikçe artıyordu. Çobanın peşi sıra yürümeye başladım. Ayzıklarım burkuluyordu. Tarlanın öbür başına vardık. Etrafı çitle çevrili çok geniş bir avlunun bir köşesinde kerpiçten yapılmış bir tek oda vardı.

Oraya gittik. Bir toprak ocaktan bir iki koyun postundan başka bir şey yok. İçerisi gübre ve saman kokuyor. Fakat bunu da bir nimet bildim. İçeriye girip odundan yapılmış bir yataklığın kenarına iliştim. Çoban:

— Bekle, dedi. Biyol sürüye bakayım, tez varırım.

Arası on dakika kadar ancak geçti. Köpek seslerine insan sesleri karıştı. Kapının aralığından baktım. Kahve renkli elbisinden doktoru tanıdım. Yanında iki bekle vardı. Çobanla dalaşıyorlardı. Bekçiler köpekleri savmağa uğraşıyorlardı. Beni kaçırnak isteyen doktor olmasa muhtemeldi. Belki de bu kasti o tertip etmişti. Korkundan titremeğe başladım. Yine tabancayı çıkarttım. Önce kendime saklanacak bir yer aradım. Yataklığın altına sığabilirdim. Toz toprak ve koku içindeki yerde diz çökerek uğraşa uğraşa girdim. Burada eski çarıklar, çürük kabaklar, odun parçaları vardı. Bunları önüme alarak geriye sığındım. Ben tamamen yerleşmeden kuliğe girdiler. Çoban ağlıyordu. Bir tokat sesi daha duydum. Zavallı genç içeriye onlardan önce girmişti. Fakat beni göremeyince:

— Ne vuriysin, ben garı marı görmedim diyim saa! diye ağlamağa devam etti.

Doktorun sesi yükseldi:

— Buralardan geçtiğini de mi

görmedin?
— Görmedim diyim saa. ne vuriysin?

Bekçilerden birisi:

— Köye kaçmıştır, dedi.

Eğer sığındığım yeri aramağa kalksalar ateş edecektim. Fakat çekilip gittiler. Çoban kapının önünde ağlıyordu:

— Uy ocağın bata, elin taş kesile gahbenin dölü, diyip duruyordu. Neden sonra kulübenin kapısından içeriye seslendi:

— Nire kaçtın giz. Essahitan gel-tin mi yovsam?

Biraz daha bekledim. Çarık kokusundan bunalmıştım. Nihayet ses, sada kesilince çıktım. Kapıdan baktım. Güneş batıyordu. Su sırada Mollabey gelseydi sevinçten boynuna sarılırdım. Yorgunluktan bitmişim. Hava kararmaya kadar çoban gelmedi. Nihayet kulübenin yanındaki çitin içine koyunların

balı herif çaldı tokadı suratıma.

Hakikaten yüzünün bir tarafı şişmişti. Fakat bu şikâyetten sonra:

— Varlaasa itler ürür, dedi.

Biraz ileriyeye oturmuştu. Kırık bir beze sarılı, topak topak bir peynir, bir de kaskatı ekmeğe çıkarttı:

— Buyur yimek yiyeelim, dedi.

— Tesekkür ederim, dedim.

İnsan ne kadar korku içinde olsa yine acııyor. Hatta böyle anlarda kuvvetli bulunmak için insana bir hirs geliyor. Bir ekmeğe parçası aldım. Ağzuma götürdüm. Fakat kiremitin farkı yoktu. Yutarken gözlerim yaşardı. Çoban da bunu farketti ve:

— Bekle biyol, dedi. Avnasıldı, sen bekmezli kaçamakla mantıya alışmışın. Bunlar bizde yoktur.

Su içtiği porselen masrapaya su koyarak çalkaladı, sonra çıkıp gitti. Geldiği zaman masrapada süt var-

dedi.

Ocağın önündeki pöstekiye de almıştı. Koyunların arasına girdik. Hayvanlar birbirlerine sokularak sırt sırta yatıyorlardı. Çoban ortalarına doğru ilerledikten sonra hayvanları araladı. bana fısıldadı:

— Çok şuraya. Hiç ses etme. Gımlıdanayım deme. Bulamazlar seni.

Koyun pöstekisini de üstüme örttü. Sindim. Mümkün olduğu kadar ufaldım. Yanımda bir köç, bir de koyun vardı. Onların altlarına girmeye çalıştım. Sırtımdaki pöste-kiyi boynuzlu bir baş bastırdı. Hayvanlar kumiliyarak yerleştiler. Çenemin altında bir çift ayak vardı. Ben harekti bırakınca onlar da durdular. Yün ve yağ kokusu, koyun kokusu her tarafımı sarmıştı. Hareket etmeden etrafı dinliyorum.

Doktorun sesini yine duydum. Kulübeye girip kıtıklar. Yine girdi-

İri köpekler, önümde havlıyorlardı. On yedi, on sekiz yaşlarında bir köylü çocuk koşarak geldi.

girdiğini duydum. Güneşin ışığı yerine testeklerle ve bembeyaz bir ay yükselmiş, etrafa güzel bir aydınlık vermeğe başlamıştı.

Çoban bir kucak çalı ile içeriye girdi. Beni görünce:

— Uy enecüm, ussum kaçtı Gü, dedi.

İğri büğrü, toprak ocağa çalılar attı kapının önüne bıraktığı boynu kırık bir testiye içeriye aldı.

Durmadan ağlıyor, bir yandan da onu seyrediyordum. Eliyle külle-rini eşelediği ocağa bir iki ateş parçası buldu. Dakikalarca üfledikten sonra ateşini yaktı. O zaman bana döndü:

— Üşümüyon mu? Hele beri gel dedi.

Hakikaten üşüyordum. Ocağın önündeki pöstekiye oturdum.

— Beni aramağa gelirler mi dersin? dedi.

— Ne bileyim ben, dedi. O ur-

du. Ateşin bir kenarına sürdü. Süt taşıdığı zaman bana uzattı ve yiye-medigim ekmeği gösterdi.

— İsla isla yi.

Şekersiz koyun sütünü yana yana içtim. Biraz da ekmeğe yutmağa muvaffak oldum.

Rahatsız, iğreti, korku içindeydim. Çoban:

— Eee, dedi. Biyol ağınat bakalım. Tokatları yidik. Ganunumuz da doydı. Şimdi yarenlik edelim. Hangi köyden kaçtın?

Ona izahat vermeğe çalışırken köpekler acı acı havlamaya başla-yıp uzaklaştılar. Yeniden yüreğim oynadı. Çoban telâş etti:

— Gelenler olmalı. Seni arırlar besbelli.

Ne yapacaktım? Yine kerevetin altına mi girecektim? Titremeğe başlamıştım. Çoban kapıdan baktıktan sonra:

— Ardım sıra gel, iyik yürü,

ler. Beni adımla çağırıyorlar. Nihayet haris herifin:

— Kaçtık! diye esef ettiğini duydum.

Fakat bir nöbet koyunların arasına da girip araştırdılar.

Kişneden at sesleri ve konuşmalar uzaklaştı. Çobanı bekledim. Fakat gelmedi. Bütün gece orada, bir koyun gibi kaldım. Korku ve heyecanla bir aralık uyumuşum bile. Etrafımda kumildamalar olunca telâşla kalktım. Her tarafım ağrı-yordu.

— 9 —

Her an yakalanmak korkusu içinde kalmıştım. Çoban beni bırakıp koyunlarını yaymağa gitmişti. Öğleyin hayvanları çam gölgesine serdikten sonra köye gidip anasını çağıracağını söyledi. Ona köylülerin giydiği gibi bürgü, başörtü ve bir çift te kundura bulmasını tenbih ettim.

(Arkası var)

Kalb Kalbe Karşıdır!

14

ARADAN KIS, İLK BAHAR GEÇTİ VE YAZ GELDİ. 10 HAZİRANDA PARİSTEN GELEN Bİ UÇAKTAN MİLANO HAVA MEYDANI'NA GAZETECİ BOB ÇIKTI. CORÇAN ALMIŞ OLDUĞU ADRESE FLO- RAYI ARAMAĞA KOYULDU.

Affedersiniz madem! Bayan Flora carolli burademi oturuyor. Acele kendisiyle konuşmam lazım da...

Siz kimsiniz? Bir seyyah mı? Maaşef matmazel bur- rada değil.

Ya! Sahi bugün pazar. Belki gezmeğe çıkmıştır. yerini söylerseniz size 100 Lira Var...

Yüz Lira mı? Buyu- run içeri! Matma- zelin Hastaha- nede olduğunu söylemem de hiç bir mahzur yok!

BOB KAPICIDAN DA BAZI ŞEYLER ÖĞRE- NİR VE BİRTAK- SİYE ATLIYA- RAK TARİF EDİLEN HASTA- HANEYE GİDER.

Affedersiniz! Burada Flora carolli'yi arıyorum.

DOĞUM EVİ

İmkânsız bayım. Ziyaret saati değil şimdi yarın 14 ile 16 arasında gelin.

Ne olur Talimat Dışına çıkıverin canım... Kendisini görmek için ta Ame- rika'dan geldim.

Bakin biraz evvel birisi de sizin gibi onu görmek istedi... Ne idi adı Tamam bakın kartı Rinaldo Spinazo.

EVİ

BOB CORÇUN KENDİSİNE BÜSİMDEM BAHSETMİŞ OLDUĞUNU HATIRLAR...

Merki Rohaldomu? Evet Benim iyi dostum- dur! Oyleyse onu bekli- yeyim de ondan haber alayım.. Kabilmi?

Buyurun- oturun.

BOB OTURUR. FAKAT HEM- SİRE DIŞARI ÇIKARÇIK- MAZ BİR GAZETECİ SERBEST- LİĞİ İLE SALONA DALAR.

ORADA AÇIK BULDUĞU KAPIDAN İÇERİ BAKAR VE BİR ÇOCUK AĞLAMASI İLE GE- Rİ ÇEKİLİR.

Burası ga- liba yeni doğmuş çocuklar Pavyonu!

Lütfen sayıyı çeviriniz

98/7

ADAMIN BİZE
ATEŞ EDECE.
GİNİ NASIL
TAHMİN ETTİ.
NİZ?

O HERİF HEP AYAK
LARIMIN ARASINDA
DOLAŞIP DURUYOR
ZAMANINDA GÖR.
DÜĞGE HER TE-
ŞEBBÜSÜ YAPMA
KALACAKTIR.

BELKİ BOĞULMAK
ÜZEREDİR. KUR.
TARALIM O TEH-
LİKELİ MAHLU-
RU..

HİÇ ÜZÜLMİYİN
O YENGEÇ MÜ.
HAKKAK YÜZ.
MÜS VE BİR
YERE GİZLEN-
MİŞTİR BİLE..

SARAYIN ÖNÜNDE AYRILDILAR.

BENİ YARIN SABAH
GÖRMEĞE GALEM
SİZE JOFRE HAK-
KINDA MALÜ-
MAT VERİ-
RİM

BEN DE SİZE KİYA
FET DEĞİŞTİRMEK
İÇİN ELBİSE GE-
TİRİRİM.

ADALAR. KRALİÇESİ

KRAL SARAYA GI-
RER GİRMEZ KRA-
LIĞANIN GELMESİNİ EMRETTİ

GEÇENİN BU SA-
ATINDE NEME
BENİ ÇAĞIRT-
TINIZ ANLAMA.
DİM..

SANA İZAHAT
VERMEK ZORUN
DA OLDUĞUNU
ZANNETMİYOR MU-
SUN.

DÜŞMAN OLDUĞUNU AN-
LADIM. VE MAKSADINI
NİYLEYLE ÖĞRENDİM.

ÇOK BASİT
O YABANCI.
NİN SİZE

PERİ NEOL-
DU O DE-
LİKANLI
ŞİMDİ ?

ÖLDÜ
MAJESTE

SAHİ Mİ ? EĞER YA-
LAN SÖYLEDİĞİNİZ
MEYDANA ÇIKARSA Sİ-
Zİ HAPSETTİRECEĞİ-
Mİ UNUTMAYIN.
CESEDİ GÖR-
MEK İSTİYORUM.

ONU ÇOKTAN ADAMLA-
RIMLA DENİZE ATTIR-
DIM. BİR CESEDİ SAK-
LIYACAK DEĞİLDİM YA..

DENİZE Mİ
İNŞALLAH
BU DOĞRU
DEĞİLDİR.

NEDEN ? GÖRÜ-
YORUM Kİ ARTIK
NE YAPSAM KEN-
DİMİ SİZE BE-
GENDİREMEYİ-
RİM. İLK AŞKI.
MİZİN O GÜZEL
GÜNLERİ ÇABUK
GEÇTİ.

ONLARI GERİ
GETİRMEK Sİ-
ZİN ELİNİZDE
KRALİÇAM.

NE KADAR
UZUN SÜRDÜ.
SANKİ YA-
NIMDAN AY-
RILALI BİR
ASIR OLDU.

ROZİTA DÖNDÜ.
HERŞEYİ YOLU-
NA KOYDUM JOF-
RE.. ÖLDÜĞÜ.
NÜ SÖYLEDİM.
İYİ ETTİM
Mİ ?

FAKAT REİS BUNA
YANACAK VE ÇOK
ÜZÜLECEK. BEL-
Kİ YARDIMIMA
İHTİYACI
VARDIR.

BENİM DE YARDI-
MA MÜHTAÇ OLDU.
GÜMÜ UNUTMA JOF-
RE.. REİSTEN NEF-
RET EDİYORUM. KİMİZ
DEN BİRİNİ SEÇ-

JOFRE BİRAZ ŞAŞIRDI SONRA
ROZİTAYA YAKLAŞTI CEVAPVERDİ.

ROZİTAYI
SEÇTİM.

ÖYLEYSE PROJE-
Mİ DİNLE..

ÖNCE KRALI ORTADAN KALDIRIL-
RIZ. SONRA SENİN YARDIMINLA
DEVLETİN BAŞINA GEÇERİM. SON-
RA DA SIRA AMİRALE GELİR.

ARKASI
VAR

Solgun benizli, bir örnek elbise şehit yetimleri arasında on bir yaşına vardığı sırada onu İzmirli bir zengin kendisine evlât edinmiş ve okuldan alarak büyük bir itina ile okutmuş ve Avrupa'ya da göndererek elektrik mühendisi yetiştirmişti.

Cemil bu iyi kalpli adama karşı sevgiden çok hürmet duymuştu. Analığı da mazlum sessiz, iyi yürekli bir kadındı. Bu kadıncağın çocuğu olmadığı için bu sonradan gelme oğlani hakiki bir evlât gibi sevmişti.

Cemil nankörlük etmedi. Onlara bir evlâtın fazla bağı göründü ve vazifelerini yaptı.

Analığının ölümünden sonra babalığı Doktor Şerif bir daha evlenmedi. İzmirdeki bağlarıyla meşgul oluyor, yarış atları, cins tavuklar yetiştiriyordu.

Avrupadan dönüştü analığını bulan Cemil aradan bir zaman daha geçince öz ana ve babasını sordu. Doktor, herhalde bir şehit yetimi filân olduğunu, kendisinin daha fazla bir şey bilmediğini söyledi.

Doktorun ölümünden sonra Cemil'e İzmirde epeyce para tutan bir çiftlik ve bir iki bina kalmıştı. Bu emlakta ve eşyada tasiye yaparken babalığının kütüphanesindeki büyük tıp kamusunun içinde bir kağıt parçası buldu. Bunun üstüne şu garip notlar sıralanmıştı:

«Nerimeyi muayeneye gittiğim gün 4 Haziran 1915».

«Nerimenin günahının mahsulünü çeşmeye bıraktığı tarih 16 Şubat 1915».

«Darülacezede Nerimenin çocuğunu buldum. Cinayetin faili ortaya çıkmadı. Aradan bir buçuk yıl geçti. Kendime evlât edinmek üzere alacağımı bildirdim. Vaka günü verilen polis raporunu gösterdiler.»

«Nerime bir kız çocuk dünyaya getirmişti. 1928».

Cemil işi ilerletti. Kitapların, mecmuaların, gazetelerin bir bir sayfelerini çevirdi. Eline gazeteden kesilmiş bir parça ilşt. Bunda:

«Bu gece, Aksaray polis mürettabatından Bahattinle bekçi Rasim sokakları dolaşırken Rasimpasha hayratından kuru bir çemenin yağında yeni doğmuş bir erkek çocuk bularak merkeze getirmişlerdir. Suçlular şiddetle aranmaktadır.»

Cemil bu öğrendikleriyle kendi mazisi arasında büyük bir ilgi buldu. Kendisini bir şehit yetimi sanırken bir piç olduğunu anlamıştı. Buna fazla bir ehemmiyet vermedi. Ömrünün yarısına gelmişti. Otuz beş yaşındaydı. Zengin bir adam için böyle bir durumun ne ehemmiyeti var? Zaten kimsenin bir şey bildiği yok ki.

İçine merak düştü. Aksaraya taşındı. Çeşmeyi buldu. Ona pek yakın bir ev buldu. İhtiyar bir kaptanın evi. Bir de güzel kıızı vardı. Kumral, yeşil gözlü bir kız.

Viran sayılacak kadar eski olan bu evi almağa kalktı. Kaptan veri-

len paraya razı oldu. Yalnız ev buluncaya kadar kendisini çıkartmamasını rica etti. Bina tamir edilirken de işlere nezaret edeceğini söyledi.

Eski ev kârgir bir hale getirildi. Bahçesi tarzım edildi. Kimsesiz bir insan olan Cemil ihtiyar kaptana:

— Sizin bana bir zararınız yok, dedi. Ev büyük. İki odasını işgal edersiniz, mutfaktan da istifade edersiniz.

Ne âlâ memleket. Kaptan teşekkür üstüne etti. Bu iyiliğe mukabil de yirmi iki yaşında bulunan Nevin, nadiren eve gelip bir gece kalan mühendisin işlerini bakıyor, getirdiği çerez kabilinden yemekleri hazırlıyor, dağıttığı odasını topluyor, bıraktığı elbiselerini ütüleyip hazırlıyordu.

Pek hanımkadın bir şeydi. Güzel tambur da çalıyordu. Cemil de tambur çalardı. Ne tesadüf. Karakterleri de biraz birbirine benziyordu.

Cemil oraya sadece anasını ve babasını öğrenmek için gelmişti. El altından semt halkıyla konuşuyor, yavaş yavaş inceliyordu. Fakat semtte pek te eski aile kalmamıştı. Geçim yüzünden herkes oradan oraya göçüyordu.

Nevinin güzelliği, zekası, kaptanın pek mazlum bir adam olması Cemil'i aymamı değiştirdi. Tahli-kat için geldiği semtte evlenip kalmayı kafasına koydu. Herkese inanan kaptan onları yalnız da bırakıyordu. Zaten oturduğu yerde uyurdu.

Nevin tambur çalar, ağır başlı

mühendisin teveccühünü kazanmak için uğraşır. Mahallede kaptanın kıızı diye anılan genç kız aleyhinde en küçük bir dedikodu yoktu.

Bir akşam yine tambur çalıyordu. Omuzlarına aldığı süveter bir

(Arkası 14. sayfada)

MONTE KRISTO'NUN ESRARI

ÜZÜLMİYİNİZ PATRON... PARA FELAKETİ MÜHİM DEĞİLDİR, UNUTULUR.

ARTIK FAKİR DÜŞEN LUPİYANLAR BİR HANDA OTURURLAR.

KARINIZ NA... SİL ? BİRAZ İYİLESTİMİ ?

İZABEL BENİ DİNLE: BÜTÜN BAŞIMIZA GELEN FELAKETLERİ PROSPERİN YANIMIZA GİRMESİLE BAĞLADI.

ONU ARTIK YANINIZDA ALIKOYMAYIN... KOYUN... O FELAKET KUMKUMASI.

ANNEM PROSPERİ KOYMA... Zİ İS... SAĞMA... PROSPER GİBİ SADIK UŞAK NE REDE BULURUZ

ARADAN ÇOK GEÇMEDİ. LUPİYANIN KARISI OLDU.

PROSPER ÇOK GÜZEL BİR SELENK GETİRDİ.

LUPİYAN TAM VÂNASIYLA ME... TELİKSİZ KALMIŞTI. PEK SEFİL BİR HAYAT GEÇİRİYORDU.

BİRGÜN YEMESİNİ HENÜZ BİTİRMİŞTİ Kİ... MERHABA MAYROLA... SEN LUPİYAN MİSİN PROSPER ?

SENİNLE BİRAZ ÖDDİ Kİ... NUSACAGIM.

EĞER BANA ÖDÜNG VERDİĞİN PARA İÇİN İSE HİÇ UĞRAŞMA ÖDEMEYİNECEĞİM.

HAYR BAKI... HESAPLARI SOR... NAGA GELDİM

ARKAŞI VAR.

BİR KADIN, İNGİLİZLERİN HÜCUMUNU HABER VERDİ.

BİR KADIN, İNGİLİZLERİN HÜCUMUNU HABER VERDİ.

İNGİLİZLER BİRDENBİRE AĞILAN ATEŞ KARSISINDA NEYE UĞRADIKLARINI ŞAŞIRDILAR.

KORSANLAR AĞAĞLARIN ARKASI NA GİZLENDİLER. POTİFOK KENDİ NE KUVVETLİ BİR RAKİP SEÇTİ.

HİRKES, HATTA DELİKANLILIK ÇAĞINA GELEN MUĞO BİLE SİLAHINA SARILDI. ARTIK HEP SİLAH TAŞIYORDU.

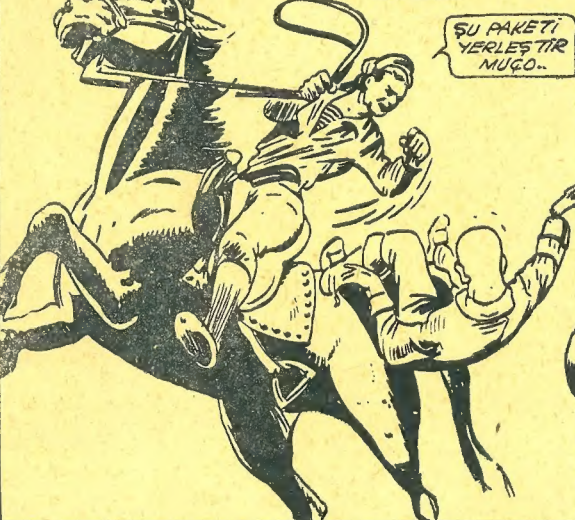

KORSANLAR KRALI

No: 68

SEN BURADA DUR RAL..

UFK BALIKCI KÖYÜNÜ BİR ANDA BARUT KOKUSU KAPLADI.

SU PAKETİ YERLEŞTİR MUĞO..

BİR YERLİ BALIKCI, İRİ YARI BİR ASKERİN ALTINDA..

MUĞO TAM ZAMANDA YETİŞTİ. YERLİ MÜHAKKAK BİR ÖLÜMDEN KURTARDI.

98

GİZLİ KUVVETLER
(4. sayfadın devam)

Ronni, elini cebine soktu:
— Benim iki biletim olacak.

Dedi ve ceplerini karıştırmağa başladı. Beril gülümsüyerek:

— Şu Albayın kızile ancak beş dakika konuşmştunuz değil mi? dedi. Biliyor musunuz Ronni, bazan sizin için yalan söylemenin yemek yemekten daha kolay olduğu aklıma geliyor.

(Arkası var)

İKİ KAĞIT BARDAK
(6. sayfadın devam)

kilde tecelli etmiş, dedim. Eğer kamyon kazasına kurban gitmeseydi bile, nasıl olsa ölecek değil miydi?

Gazeteci dostum: «Hayır, diye güldü. Eğer doktorun telgrafını okuyabilseydi, Fitzgerald bugün hayatta olacaktı. Çünkü o kâğıtta şöyle yazıyordu. «Kızımızın sıhhatinde endişeyi mucip hiçbir şey yoktur. Rahatsızlığının tamamıyla psikolojik sebeplere istinat ettiğine eminim. Bu bakımdan kullandığı tabletler de sadece şekeri ihtiva etmekteydi...»

TESADÜF

(13. sayfadın devam)

aralık kaymış ve genç kızın çıplak kolu açıkta kalmıştı. Cemil dikkatle baktı. Bu bakış Nevini kıpkırmızı etti. Mühendisi gülünsemişti:

— Omuzunuza doğru ne güzel üç tane beniz var.

Kız utançından alev alev yandı:

— Annemde de vardı efendim.

— Ne tesadüf, bende de vardır.

— Öyle mi efendim.

Cemil birden pek ağırlaştı ve sordu:

— Anneniz de sizin gibi güzel miydi?

— Ben kendimi bilmem efendim. Fakat annem hakikaten güzeldi. İri yeşil gözleri vardı. Fakat pek sinirli ve huysuzdu. Babamın uzun müddet açık denizlerde uzun seferlere çıkan bir kaptan olması, onu fazla yalnız bırakmış. Hastalığına bunu sebep olarak gösterirler.

— Annenizin adı neydi?

— Nerime.

— Nerime mi?

— Evet efendim.

Cemil artık buna da etsadüf diyemezdi. Karşısındaki kızın aynı anadan doğma bir çocuk olduğunu anlamış, müzik istidadının, irsi benlerinin, yeşil gözlerinin günahkâr bir anadan geçme hususiyetler olduğunu kavramıştı.

Peder beye gelince, bu doktor Şerifin tâ kendisiydi.

Cemil'n tevecchühü ve takdiri derhal bir âğabeylik sevgisiyle yer değiştirdi. Fakat Nevin kendisine son derecede ihtilam eden ve iyi bir evlenme yapmasına sebep olan bu mühendisin kendisini niçin almadığını bir türlü anlayamadı.

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 / İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Bastıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

ARKASI VAR

BİNBİR ROMAN

BOB HASTAHANEDEN DI-
ŞARI ÇIKTIĞI ZAMAN SER-
SEME DÖNMÜŞTÜR.

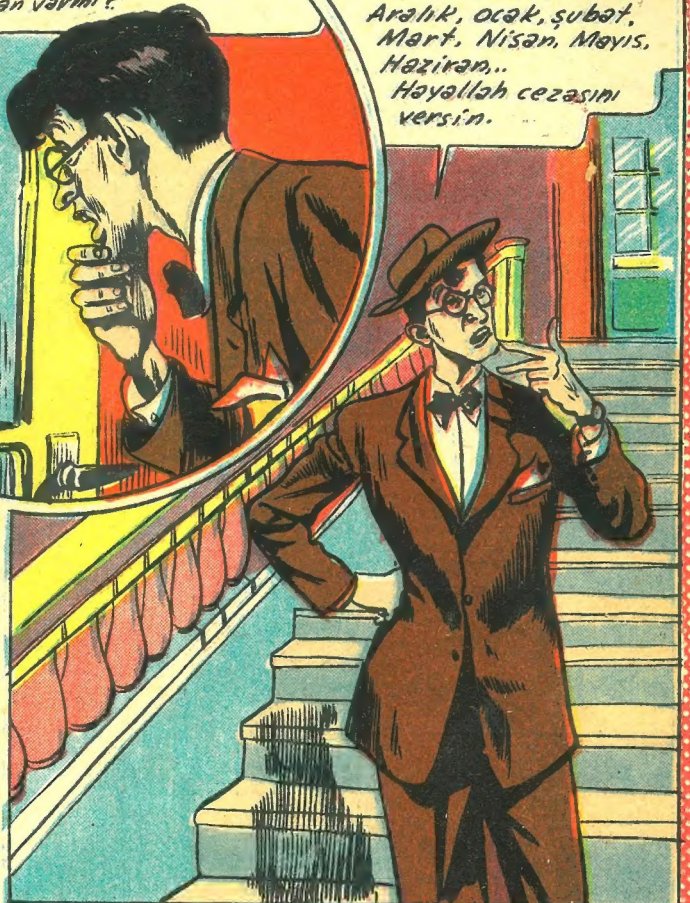
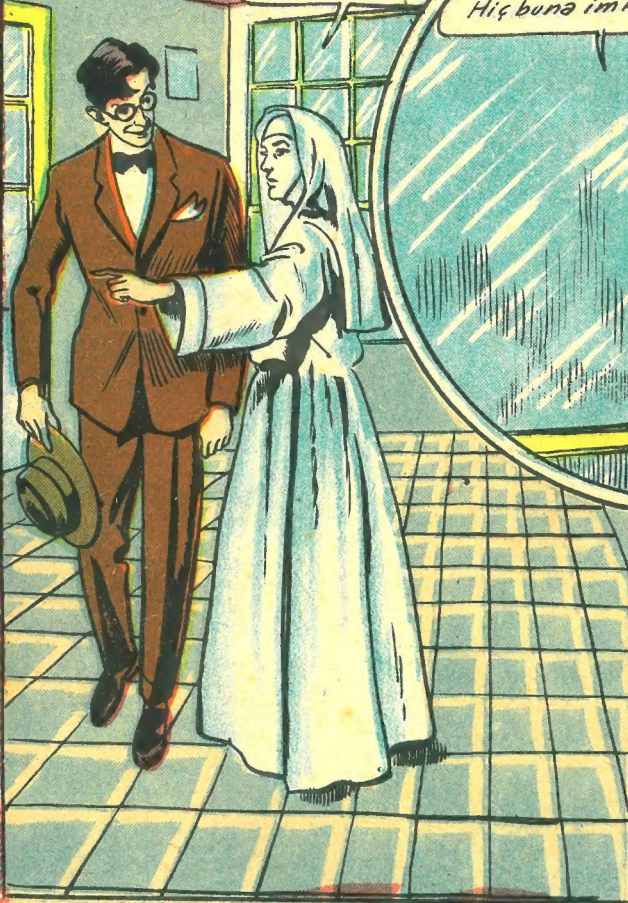
Affedersiniz
hemşire. Flora
Kalolli nerede
Acaba?

Karolli mi?
Su sarışın kadın
mı? İl numaralı
koridorda 6 num-
ralı oda.

ALT I NUMARALI ODA-
NIN KAPISINDA.

Allah Allah! Sarışın, mavi gözlü ve...
Hiç buna imkân var mı?

Corc bana bu işin bir
aralık gecesi olduğun-
dan bahsetmişti.
Aralık, Ocak, Şubat,
Mart, Nisan, Mayıs,
Haziran...
Hayallah cezasını
versin.

Edepsiz kız! Şu Romaya gidip
geleyim de onu şahsen görüp
yüzüne füküreyim! Zarafetli Corc
da ondan haber bekliyor...
Acaba ne yazsam?

CORC BİR TARAFTAN VİSKİ-
Yİ ÇEKİP DÜŞÜNMEKTEDİR.

Ne yapayım ben ona? Doğ-
rusunu yazacak olsam bir
felâket olur! Viski! Bari
sen imdâdına yetiş!

VİSKİYİ ÇERTİKÇE KAFASI DU-
MANLANIR. VE NİHAyet EN
GÜZEL FİKİR KAFASINA GELİR.

Tabii ölüm bazı hakikatlerden
daha az acıdır. Yaşasın viski!
Zaten bana ilham hep işin-
ce vaki olur.

